

Min anarkistiska trosbekännelse

Augustin Souchy

1920

Då jag år 1917 utvisades från Sverige utfrågades jag om min politiska åskådning. Jag svarade polisen att jag var anarkisto och frågade varför jag skulle utvisas ur Sverige. Jag fick emellertid icke svar på min fråga, fastän jag öppet svarade på alla frågor som ställdes mig. Jag måste alltså antaga, att jag utvisades emedan jag var anarkist.

Emedan svenska staten har utvisat mig på grund av att jag är anarkist, känner jag mig nödsakad att avgiva räkenskap inför det svenska folket angående min åskådning. Det må sedan döma om de idéer jag förfäktar äro farliga för samhällsordningen i Sverige och om den svenska regeringens åtgärd mot min person var nödvändig och berättigad.

Jag skulle vara lycklig om de två begreppen regering och folk vore ett och detsamma, så att man kunde identifiera dessa två. Men de äro icke detsamma, varken i Sverige eller i ett annat land. I det jag uttalar denna mening, uttalar jag redan en av min världsåskådnings huvudprinciper.

Regering och folk kan ej vara eller någon sin bli ett och detsamma. Den representant för Stockholmspolisen, alltså för svenska staten, som förklarade för mig år 1917 att jag var utvisad ur riket, svarade mig på alla mina frågor endast ett och samma ord: »Ni skall resa i afton». Varför? »Ni skall resa i afton». Och så på nytt: »Ni skall resa i afton». Det var precis samma ståndpunkt, som patriarken i Lessings: »Natan den vise» intog, då han svarade på Tempelherrens alla invädningar: »Juden skall brännas». (Der Jude wird verbrannt).

Det skulle vara sorgligt om man bleve tvungen ställa svenska folket på samma nivå som polsen. Jag som levt i flera år i Sverige och bland svenskar i Danmark, vet dock att svenska folket inte kan identifieras med en stereotyp polismänniska, svenska folket är en intelligent o är tillgängligt för förnuftiga skäl och därför vill jag med förhoppningar om förståelse framlägga mina idéer.

Man skall antagligen säga till mig: Vad säger han? Är ej regeringen folket, men regeringen framgår ju ur folket! Det vill jag gärna medgiva. Regeringarna består i våra dagar för det mesta utav män, som varit mycket intimt sammanknutna med folket, som själva representerade en del av folket.

Men det ändrar ingenting ifråga om det faktum, att dessa män, sittande på regeringstaburetterna inte mera är folket, inte längre representera folket. Och ju längre de deltaga i regeringen, dess längre avlägsna de sig i sina känslor och sitt tänkande från folket.

Hur hade det annars varit möjligt att jag, som i alla hänseenden stod på vänskaplig fot med alla svenskar jag kom i beröring med, kunde bli utvisad som icke önskvärd utlänning? Det möjliggjordes endast därigenom, att svenska folket ej är svenska staten!

Är jag en Don Quixote, en svärmare, som kämpar för illusioner och negerar verkligheter, när jag kallar mig anarkist? Eller jag är en vild fanatiker, som vandrar blodets väg!

Intetdera. Varför kallar jag mig då anarkist? Emedan det inte finnes ett annat ord, som bättre betecknar en människa som strävar efter ett samhällstillstånd utan utsugning på det ekonomiska och utan behärskning på det politiska området.

Önskar socialdemokraternas detsamma? Socialdemokraterna kämpa ej mot det politiska herraväldet utan vända sig endast mot det ekonomiska. Även de mäst radikala bland dem, önska statsdiktatur och detta betyder herravälde. Alla socialister, som verkligen önska avskaffandet av allt herravälde, måste vara anarkister.

Jag är även socialist och endast om jag är anarkist kan jag vara en verklig socialist. Anarkismen är socialismens första förutsättning: avskaffandet av det politiska herraväldet.

Har ni någon gång noga genomtänkt Mikael Bakunins sats: »förstörandets anda är samtidigt skapandet anda». Det betyder: I det vi förstöra måste vi även bygga upp, d. v. s. vår anda skall vara så organiserad, att om vi ha förstört en del av det som tillhör livet, så måste vi åter ersätta det genom något annat, alltså bygga upp på nytt. Det är en psykologisk nödvändighet.

Icke mindre riktigt är följande komplement till Bakunins sats: Uppbyggandets anda är samtidigt förstörandets anda.

Förstörandet är det negativa och uppbyggandet är det positiva.

En ny idé, en positiv idé kan göra att många gamla idéer och föreställningar ramla och bereder plats för det nya. När man känner nya idéers makt, som oftast river allt med sig, så behöver man endast förverkliga det nya. Det dåliga och gamla försvinner på grund av det nyas makt.

Det finnes en del socialister som ej önska avskaffa det politiska herraväldet, utan endast önska upprätta ett nytt i det gamlas ställe; bortdriva de nuvarande politiska härskare och sätta sig själva på deras platser?

Dessa socialister liknar gärna samhället med en byggnad. Deras förebild av ett nytt samhällstillstånd är en kopia av det samhällstillstånd, som de se nu.

Men socialismen är organisatoriskt sett, alls inte detsamma som det nuvarande samhället. Socialismen är flera, oräkneliga samhällen som träda i stället för det nuvarande centralistiska statssamhället.

Socialismen, såsom anarkisterna strävar att förverkliga, är icke en byggnad, utan den äro många byggnader, som skall ersätta det nuvarande tvångssamhället.

Statssocialisterna, som önska upprätta en socialistisk stat, kunna naturligtvis ej göra detta, utan att erövra den nuvarande statens maktmedel. När de äro i besittandet av dessa vilja de organisera den socialistiska staten uppifrån och nedåt. För dessa statssocialister är socialismen som en gotisk byggnad, där alla torn och ornament; d. v. s. statens ämbets- och tjänstemän, ersättes av andra torn och ornament, (socialdemokrater). Och en var av dessa statssocialister se sig redan nu såsom ett litet torn eller ornament i den socialistiska staten.

Det politiska herraväldet bli i en sådan stat ej avskaffat utan endast omväxlat. Friheten finnes där, lika så litet eller lika mycket, som under nuvarande förhållanden. Ett tillstånd utan ekonomisk utsugning och utan politiskt herravälde förverkligas ingalunda genom soc. dem.

Detta kan endast bli verklighet, när staten upphör att vara. Den sanna socialismen och den sanna friheten kan endast möjliggöras när staten försvinner.

Äro dessa tankar så farliga för samhället att dessa tankars representanter måste jagas bort från alla land? Är det till skada för mänskligheten att dessa tankar förverkligas så att Sverges statsmän måste skyddas sig mot dessa?

Den väsentliga punkten, genom vilken jag skiljer mig från alla andra socialister, är negerandet utav staten. Vad är staten och hur skall den bekämpas?

Statsrättslärarna definierar staten såsom en bestämd rättsordning inom ett begränsat territorialt område. Denna definition är emellertid otillräcklig. Om staten endast vore det, så skulle den efter att denna rättsordning hade blivit störtad, upphöra att existera. Vi se däremot, att om den ena statsbilden störtas genom revolution eller krig, så upprätta politikerna på arbetarnas axlar, en ny stat med nya herrar. Staten är alltså mera än bara en form av territoriella gränser. Staten är något i människan, som lever i de enskilda individerna såsom tro, såsom en fördom om statens nödvändighet som alltid har funnits och som alltid måste finnas till.

Staten, består så länge statens begrepp lever kvar i människorna. Vägen till att avskaffa staten måste ske genom att övertyga människorna om statens onödighet, ja, skadlighet och om möjligheten att man kan leva utan stat, kan leva bättre och i större frihet. Att man först då kan börja leva, då folket, var och en av oss kunnat ordna vårt politiska liv, vårt liv i kommunen, vårt liv i samhället, självständigt och personligt.

Det Anarkistiska Biblioteket

Augustin Souchy
Min anarkistiska trosbekännelse
1920

Tidningen Brand #20 1920

www.anarkistiskabiblioteket.se